

[Aksel Larsen.]

det ikke kan gå an at vedtage regeringens forslag i den form, det har, for vi må have ordningen til at løbe i to år, ellers får vi ikke den fornødne arbejdsro. Tror man virkelig, det er fremmede for arbejdsroen, at man laver dette her? Jeg siger det ikke på nogen som helst måde som en trusel, men ud fra de erfaringer, jeg har og hver eneste arbejder i dette land har, ved jeg, at når man begår noget, der er så groft et overgreb, som dette vil være, bliver det aldeles ikke fremmede for roen på arbejdspladserne, og derfor skulle man hellere lade være. Se på, hvordan stemmetallene var, tænk på, hvad der sker, hvad der forberedes. Burmeister & Wains arbejdere har indkaldt til arbejdermøde herved på slotspladsen i morgen kl. 12. Tror man, at disse arbejderes forretningsudvalg, hvori der sidder både kommunister og socialdemokrater, enstemmigt vedtager noget sådant efter moden overvejelse, hvis det ikke var, fordi de er sig situationens alvor bevidst og mener, de har ret til at sætte styrke ind bag deres krav? Nej, sådan er situationen, og hvis folketinget vil bidrage til arbejdsro i dette land, siger folketinget til parterne: optag forhandlinger påny og se hurtigt at nå til et fornuftigt resultat, så skal vi lade være med at blande os i det.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag):

Regeringen har ikke fremsat forslag om, og vi har ikke i det høje ting vedtaget noget indgreb for at redde oliemagnaterne. Det ved det ærede medlem hr. Aksel Larsen udmærket godt. Det lovforslag, der blev gennemført i sidste uge, pålagde tværtimod oliemagnaterne — for nu at benytte det ærede medlems udtryk — pligt til mod deres hidtil trufne dispositioner straks at gå i gang med at udlevere olie, og det pålagde dem endvidere bødeansvar, såfremt de ikke opfyldte denne forpligtelse. Derfor er det en grov agitationsfloskel at sige, at regering og folketing har gennemført indgreb for at redde oliemagnaterne. Nøjagtig lige så overdrevet og lige så fordrejet i sin fremstilling er det, det ærede medlem iøvrigt har at sige om den situation, vi i dag står i.

Det lovforslag, der foreligger til behandling her, er ikke fremsat for at redde arbejdsgiverne. Det ærede medlem hr. Aksel

Larsen påstår, at arbejdsgiverne er forhandlingsvillige. Hvorfra ved det ærede medlem det? Og hvorfor gør det ærede medlem det ikke klart for dem, der overværer denne debat, at selvom arbejdsgiverne var forhandlingsvillige — hvad jeg ikke tror de er — og selvom man ved en ny forhandling i løbet af relativ kort tid, f. eks. en uge, kunne nå til et nyt resultat — hvad jeg ikke tror man kan — skulle dette resultat ud til fornyet afstemning, sådan at titusinder af danske arbejderfamilier i mindst en måned fra i dag skulle være underkastet konfliktens vilkår og ikke kunne tjene deres arbejdsløn. Jeg synes, det ærede medlem hr. Aksel Larsen skulle gøre det helt klart, at dette ville være en af virkningerne af at vedtage det ærede medlems forslag om overgang til næste sag på dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Det, oliemagnaterne — for at bruge det udtryk — gjorde, var at lukke af for olien til hospitaler o. lign. Hvis man ville have grebet ind imod dem, skulle man altså have tvunget dem til at udlevere olien; men ved at lukke af for olien til hospitaler, læger o. lign. opnåede de tværtimod, at man greb ind og standsede strejken imod dem, og jeg har altså ret, når jeg siger, at man gjorde det for at redde dem.

Hvorfra jeg ved, at arbejdsgiverne vil være forhandlingsvillige? Ja, selvfølgelig kan man have forskellig mening om det, og det passer det pessimistiske syn, regeringen behager at anlægge, at den ikke tror, de er det. Jeg tror nu, de er det, og jeg har grund til at tro det, for det er ikke så forfærdelig lang tid siden, de sagde absolut nej til forslaget. Så blev der iværksat meget begrænsede strejker, og i løbet af kort tid var de villige til i hvert fald at give det, der er foreslået i forligsmandens forslag. Det beviser, at de kan presses til at give noget; jeg tror, de kan presses til at give noget mere, og jeg tror også, arbejderne har stemt nej, fordi de ønsker, at arbejdsgiverne skal give noget mere.

Så ville jeg ønske, at en af de aktive fagforeningsfolk indenfor den socialdemokratiske gruppe snart her fra talerstolen ville